

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 327/2014
17.04.2014. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Горана Чавлине, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Ј.С., због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 4. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Р.В., поднетом против правноснажне пресуде Апелационог суда у Новом Саду Кж1 3210/13 од 23.10.2013. године, у седници већа одржаној, 17.04.2014. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ј.С., поднет против правноснажне пресуде Апелационог суда у Новом Саду Кж1 3210/13 од 23.10.2013. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору К 1558/11 од 18.01.2013. године окривљени Ј.С. оглашен је кривим због извршеног кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 4. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од четири месеца, која казна се има извршити на тај начин што окривљени не сме напуштати просторије у којима станује, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција. Уколико окривљени једном у трајању од 12 часова или два пута у трајању од 6 часова, самовољно напусти просторије у којима станује суд ће одредити да остатак казне затвора издржава у затвору.

Истом пресудом окривљени је у смислу члана 194. и члана 196. ЗКП-а обавезан да суду плати трошкове кривичног поступка у износу од 205.044,42 динара, те на име паушала износ од 10.000,00 динара, у року од шест месеци, од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, док је у смислу члана 206. став 2. ЗКП-а оштећени М.Х. са одштетним захтевом упућен на парницу.

У смислу одредаба члана 86. и члана 297. став 5. КЗ-а према окривљеном је изречена мера безбедности забране управљања моторним возилом „Б“ категорије у трајању од једне године.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 3210/13 од 23.10.2013. године одбијена је, као неоснована, жалба браниоца окривљеног Ј.С. и пресуда Основног суда у Сомбору К 1558/11 од 18.01.2013. године потврђена.

Бранилац окривљеног Ј.С., адвокат Р.В., поднео је против наведене правноснажне пресуде Апелационог суда у Новом Саду и поступка који је претходио њеном доношењу, у смислу члана 482. став 1. и члана 483. став 1. и 3. ЗКП-а захтев за заштиту законитости, из разлога предвиђених чланом 485. став 1. тачка 1. ЗКП-а, због повреде одредаба члана 297. став 4. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ и члана 62. став 2. Закона о безбедности саобраћаја на путевима, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и укине побијану пресуду Апелационог суда у Новом Саду те наложи поновно другостепено одлучивање.

Врховни касациони суд је, на основу члана 486. став 1. и члана 487. став 1. ЗКП-а, одржао седницу већа на којој је размотрио списе предмета, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Одредбом члана 484. ЗКП-а прописан је обавезан садржај захтева тако да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог из члана 485. став 1. ЗКП-а за његово подношење.

У вези са тим одредба члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП-а, која је општег карактера, начелно прописује да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон. Међутим, што се тиче окривљеног, чланом 485. став 4. ЗКП-а, прописано је због којих повреда закона у првостепеном поступку и пред апелационим судом окривљени може поднети захтев за заштиту законитости и те повреде су таксативно наведене: члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1) члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП-а.

У предметном захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Ј.С., адвоката Р.В., није указано ни на једну од таксативно наведених повреда закона из члана 485. став 4. у вези става 1. ЗКП-а, већ се наводима у захтеву: да првостепени и другостепени суд полазе од тога да је налаз судско-медицинског одбора апсолутно прихватљив иако окривљени - поштар по занимању и медицински необразован, није могао да буде свестан да прелом кости ноге може довести до плућне емболије; да раздаљина од три метра - од десне ивице коловоза до десне бочне стране путничког возила окривљеног не представља довољно бочно растојање у смислу одредбе члана 62. став 2. ЗОБС-а на путевима, суштински оспорава правилност и потпуност утврђеног чињеничног стања у смислу одредбе члана 440. ЗКП-а, што одредбом члана 485. став 4. у вези става 1. ЗКП-а није предвиђено као разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко изабраног браниоца.

Врховни касациони суд је приликом одлучивања о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног везан разлозима (члан 485. став 1. у вези става 4. ЗКП-а), делом и правцем побијања који су истакнути у захтеву за заштиту законитости, како је то изричито прописано чланом 489. став 1. ЗКП-а.

Код напред наведеног, Врховни касациони суд је, налазећи да се поднетим захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног Ј.С. не указује ни на један од прописаних разлога за подношење захтева за заштиту законитости из члана 485. став 4. у вези става 1. ЗКП-а, поступајући у смислу одредбе члана 487. став 1. тачка 2. ЗКП-а, одлучио као у изреци овог решења.

**Записничар-саветник,
Олгица Козлов,с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић,с.р.**